

Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ γένεσις τῶν ἐθνῶν εἶναι σκοτεινοτάτη, ἀροχόμενη σχεδὸν ἀπ' ἑς ἐποχῆς· ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τοῦ ἀγρίου καὶ νομαδικοῦ βίου εἰσέρχεται εἰς τὸν κοινωνικόν. Ἀλλὰ πῶς καὶ πότε γέγνετο ἡ μεταβολὴ αὕτη; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἐπίσης· ὅσον ἀφορᾷ τὰ Θρακικὰ φύλα τὰ ὁποῖα κατοίκησαν τὴν Θράκην κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα δὲν εἶναι σαφῆ καὶ καθορισμένα.

25-8-1935
1-9-1935

Γνωστὸν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀνθρωπολογικῶς διαιρεῖται εἰς τρεῖς κυρίως φυλάς· τὴν Λευκὴν ἢ Καυκασίαν, τὴν Κιτρινὴν ἢ Μογγολικὴν καὶ τὴν Μαύρην ἢ Αἰθιοπικὴν καὶ τίς δύο μεγάλας παραφυάδας· τὴν Ἀμερικανικὴν ἢ Χαλκόχρουν καὶ τὴν Μαλαϊκὴν.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καθ' ὅλα τὰ ἀνθρωπολογικὰ καὶ ἱστορικὰ δεδομένα ἀνήκει εἰς τὴν Λευκὴν ἢ Καυκασίαν φυλὴν. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα οἱ πρότεροι κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Θράκης, ἀνήκον εἰς τὴν μεγάλην οἰκονομίαν τῶν λεγομένων Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῶν ἢ Ἰνδο-Γερμανικῶν ἢ Ἀρίων φυλῶν. Αἱ ὀνομασίαι αὗται ἐπιλάσθησαν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν καὶ γλωσσολόγων. Τὸν ὄρον «Ἰνδο-Γερμανικαὶ φυλαί» μεταχειρίζονται οἱ Γερμανοὶ. Οἱ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι τὸν ὄρον «Ἰνδο-Εὐρωπαϊαὶ» καὶ ἡ Ἰνδοκελτικαί, καὶ ἄλλοι τὸν ὄρον «Ἀριοι». Οἱ δὲ οὗτοι ὄροι φαίνονται πλημμελεῖς ὡς μὴ περιλαμβάνοντες πάντας τοὺς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔθνος ἀνήκοντας λαοὺς, προτιμώτερος δὲ δὴ οὗτο ὁ προσαθεὶς ὄρος· «Ἰαετικὸί λαοί». Ἐπειδὴ ὅμως ἐπεκράτησαν οἱ παλαιοὶ ὄροι, προτιμῶμεν καὶ ἡμεῖς αὐτοὺς πρὸς κοινὴν συνεννόησιν, μεταχειριζόμενοι αὐτοὺς ἀδιακρίτως. (βλέπε Παύλου Καρολίδου, Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Παπαρηγοπούλου, ἐκδ. Ἐλευθερουδάκη, σελ. 98, καὶ ἐξῆς.) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν λέξιν Ἀρία, αὕτη εἶναι Σανσκριτικὴ, «arya» ἀπαιτιῶσα εἰς πλείεστα χωρία τῆς Ρίγκ-Βέδα, τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ σπουδαιότερου βιβλίου τῆς Ἰνδικῆς λογιτικῆς. Σημοῖναι δὲ, τὸν εὐγενῆ, τὸν ἀριστοκράτην. (βλέπε Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείαν, ἐν λέξει Ἀριοί). Τὸ ὄνομα Θράξ-Θράκη, ἐζητήσαντινες νὰ σχετίσωσι πρὸς τὸ ἑλληνικὸν θεῶν ἄλλο, μάλιστα δὲ πρὸς τὸ θεῖος, ἐξ οὗ θεοσεμία καὶ ἄλλ' εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ λέξις θεοσεμία παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς δὲν σημαίνει ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν δηλαδὴ, ἰδεῖν καὶ γὰρ μετὰ δογματικῶν πειρῶν ἐκ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἰδίων ὀνομάτων, ἐκ τῶν ἐπιπέδων κελουμένην. Ἐντεῦθεν καθίσταται ἀπὸ τὴν Θράξ-Θράκη, ἐδόθη γενικῶς ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ διάφορα καθ' ἑαυτὰ ἴδια ὀνόματα φέροντα Ἐθνη, καὶ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῆς ἱδικῆς ἑνοίας μετέπεσον εἰς φρεσικόν. (Πορ. Παύλου Καρολίδου, Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ Κ. Παπαρηγοπούλου, ἔκδοσις Ἐλευθερουδάκη, σελ. μθ, ἐν ὑποσημειώσει).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κατὰ τὸν Ἰωσήφον Φλάβιον, συγγραφεὰ τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος τὸ ὄνομα τῆς Θράκης, προήλθεν ἐκ τοῦ Θείρα υἱοῦ τοῦ Νῶε, κατὰ δὲ Κωσταντινὸν τὸν Πορφυρογέννητον ὠνομασθη ὡύτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μυθικοῦ πινος βοσιλέως αὐτῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Τιτανίδος, θυγατρὸς τοῦ Διὸς, ἐκ τοῦ ὁποῖου κατ' ἀρχὰς αἱ Θράξες Διόσκου ἐπωνομάζοντο.

Κατὰ τὸν Fabre d' Olivet τὸν σοφὸν ἐκδόστην τῶν χρυσῶν Ἐπῶν τοῦ Πεδυθόρου, ἡ λέξις Θράκη εἶναι φοινικικῆ· καταγωγῆς ἐκ τοῦ φοινικικοῦ Ῥαχζιά, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὁ αἰθέριος χώρος ἢ τὸ στερέωμα. Αὗτ' εἶναι παλαιὰ διωξ καὶ μεμνημένους τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἦσαν· ὁ Πίνδαρος, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Πλάτων καὶ ἄλλο, τὸ ὄνομα Θράκη, εἶχε συμβολικὸν νόημα καὶ ἐσημαίνει· τὴν χώραν τῆς ἀγνῆς διδασκαλίας καὶ τῆς Ἱερᾶς ποιήσεως, ἥμας πηγάς ἐξ' αὐτῆς. Αἱ ἐκείνους ἡ λέξις εἶχε φιλοσοφικὸν καὶ ἱστορικὸν χαρακτῆρα. Καὶ φιλοσοφικῶς μὲν ἐσημαίνει μιαν διανοητικὴν σφαῖραν, τὸ σύνολον δηλαδὴ τῶν διδασκαλιῶν καὶ παραδόσεων, αἱ ὁποῖαι παραδέχονται τὴν προέλευσιν τοῦ κόσμου τοῦτον ἐκ μιᾶς θείας καὶ ὑπερτάτης διανοίας. Ἱστορικῶς δὲ ἐπεκρίθη τὴν χώραν καὶ τὴν φυλὴν ἐκείνην, ὅπου ἡ δωρικὴ διδασκαλία καὶ ἡ ποίησις, ἡ εὐγενεστόσα αὕτη κατάκτησις τοῦ ἀρχαίου Ἀρίου ἀνεύματος, εἶχεν ἀναφανῆ δια πρώτης φοράς εἰς τὴν χώραν ταύτην, διὰ τὰ δακλασθῶσι καὶ τελειοποιηθῶσι ἀργότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸν ἴσον τοῦ Ἀπόλλωνος. (Πορβ. Edouard Schurég, Les Grandes Initiataires, κρη. Ὁρφεύς).

Κατὰ πινὰς ἡ λέξις Θράκη εἶναι σημιτικῆ· th ragh = πόρος καὶ σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίας διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Βοσπόρου χωρισθεῖσαν χώραν. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη, μολονόπι συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἐννοίαν τὴν ὁποῖαν ἐδίδον εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, δὲν φαίνεται πιθανή. (Αδ. Ἀδαμαντίου, Αἱ Γεωγραφικαὶ περιπέτειαι τοῦ ὀνόματος Θράκη, εἰς τὰ Θρακικὰ Χρονικά, 1928, σελ. 374).

